

Gf.IV.30.278/2015/8.

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Rátky és Társa Ügyvédi Iroda (CÍME, ügyintéző: dr. Rátky Miklós ügyvéd) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME, Cg...., adószám: ...) felperesnek -, a dr. Vajda Sándor ügyvéd (CÍME) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME) alperes ellen vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 2015. február 23. napján meghozott 13.G.40.106/2013/44. számú ítélete ellen az alperes részéről 45. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - a 2015. szeptember 2. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 12 700 (Tizenkettőezer-hétszáz) Ft másodfokú perköltséget és az államnak - az állami adóhatóság felhívásában megjelölt határidőben, módon és számlára - 48 000 (Negyvennyolcezer) Ft feljegyzett fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a cégjegyzékben Cg.... szám alatt 2003. július 9. napján bejegyzett ADÓS NEVE „felszámolás alatt” adósnak (a továbbiakban: adós) 2003. május 15. napjától az alperes volt az önálló cégjegyzésre jogosult ügyvezetője.

2008. január 28. napján az adós nevében az alperes megállapodott a felperessel, hogy 2 000 000 Ft + áfa vételáron beszerez részére egy HŐKAMERA típusú hőkamerát (a továbbiakban: hőkamera), melyet tárolás és őrzés céljából ad át az adós részére, aki azt 2009. január 31. napjáig meg is vásárolja a felperestől. A felperes a szerződésben foglalt kötelezettségét teljesítette, 2008. február 1. napján átadta az alperesnek a hőkamerát. Az adásvételi szerződés megkötésére azonban nem került sor, az adós ennek ellenére nem adta vissza a hőkamerát a felperesnek. 2009. április 1. napján a felperes írásban felszólította az adóst a hőkamera kiadására, valamint 2009. február 1. napjától kezdődően havi 200 000 Ft + áfa használati díj megfizetésére, amely nem vezetett eredményre.

A felperes mint jogosult kérelmére a 2009. július 27. napján kibocsátott fizetési meghagyással szemben az adós mint kötelezett ellentmondása folytán perré alakult eljárásban a Miskolci Törvényszék (korábbi elnevezése: Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság) a 2010. október 18. napján meghozott .../26. számú ítéletével kötelezte az adóst

a hőkamera 2 500 000 Ft értékben történő kiadására, valamint 4 950 000 Ft tőke és annak 2010. október 1. napjától a hőkamera birtokba adásának napjáig terjedő időre havi 250 000 Ft használati díj és 673 750 Ft perköltség megfizetésére.

2011. január 27. napján a felperes kérelmére az elsőfokú bíróság biztosítási intézkedésként zárlatot rendelt el a hőkamerára, melyet a végrehajtó 2011. március 16. napján foganatosított.

A Debreceni Ítéltábla .../6. számú 2011. május 12. napján meghozott ítéletével helybenhagyta a Miskolci Törvényszék .../26. számú ítéletét. A jogerős ítélet alapján a végrehajtó 2011. május 27. napján adta át a hőkamerát a felperesnek, akinek a birtokba adás időpontjáig 8 450 000 Ft használati díj követelése keletkezett az adóssal szemben. A felperes a jogerős ítélet alapján végrehajtási eljárást kezdeményezett, és az adóssal szemben 2011. október 27. napján adóvégrehajtási eljárás is indult.

Az adós 2011. október 10. napjára elkészített közbenső mérlegében a felperes felé a jogerős bírósági határozat alapján fennálló fizetési kötelezettség nem szerepelt, és az adós saját tőkéjének összege 14 410 000 Ft-ban került feltüntetésre. Az adós döntéshozó szerve e közbenső mérleg alapján az alperest bruttó 2 200 000 Ft osztalékelőleg felvételére jogosította fel, melyet a társaság ügyvezetőjeként ki is fizetett magának.

2009. december 16. napján az adós vállalkozással vegyes szállítási szerződést kötött a **CÉG** román céggel az alperes családtagjainak tulajdonát képező, de az adós által bérelt **CÍM** alatt található ingatlanépület tetejének átépítésére és az ehhez szükséges faáruk leszállítására. A vállalkozónak 11 900 000 Ft-ot előlegként ki is fizetett. A szerződés nem került teljesítésre, ezért 2011. november 10. és 2012. február 18. napja között a **CÉG** visszafizette az adós részére a vállalkozói díj előleget. Az alperes azonban ezt az összeget nem a céggel szemben folyamatban lévő végrehajtási eljárásokban érvényesített hitelezői igények visszafizetésére fordította. Helyette 2011. december 8. napján 3 500 000 Ft-ot, 2011. december 19. napján 3 000 000 Ft-ot, 2012. február 19. napján pedig további 4 700 000 Ft-ot, összesen 11 200 000 Ft-ot a **KFT.** részére adott át az adós által bérelt, **CÍM** alatti ingatlanon álló épületet felújításának finanszírozására.

2012. január 24. napján a végrehajtó megállapította, hogy a felperes által kezdeményezett kielégítési végrehajtás szünetel, mivel az adósnak nincs végrehajtható vagyona. Ennek oka az volt, hogy az alperes nyilatkozata szerint az adós szünetelteti a tevékenységét, bevétele nincs.

2012. január 26. napján **B.P.** az adósban lévő üzletrészt átruházta az alperesre, így az adós tagjainak a száma 1 főre csökkent. Az alperes mint az adós egyszemélyes tagja által 2011. évre elfogadott éves beszámolóban csak 1 340 000 Ft összegű kötelezettséget tüntetett fel, a felperessel szemben fennálló jogerős bírósági ítéleten alapuló fizetési kötelezettséget nem szerepeltette.

A Miskolci Törvényszék .../5. számú végzésével megállapította az adós fizetéseképtelenségét és elrendelte a felszámolását, amely a Céglközlöny 2013. február 7-i számában került közzétételre.

A felszámolási eljárásban a felszámoló a felperesnek 9 555 625 Ft hitelezői igényét vette nyilvántartásba.

A felperes elsődleges kereseti kérelmében „A gazdasági társaságokról” szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 50. §-ának (1), valamint 54. §-ának (2) bekezdése alapján annak megállapítását kérte, hogy az alperes az adós tartozásaiért korlátlan felelősséggel tartozik. Másodlagosan „A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról” szóló, 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. §-ának (1) bekezdése alapján annak megállapítását kérte, hogy az alperes az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el és ezáltal az adós vagyona 8 402 625 Ft-tal csökkent. Állította, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete már 2010. október 18. napján bekövetkezett, ugyanis a felperes kereseti kérelme alapján az elsőfokú bíróság .../26. szám alatt marasztaló ítéletet hozott. Az alperesnek már ekkor látnia kellett, hogy az adós e követelését annak esedékességekor nem fogja tudni kielégíteni. Állította, hogy az osztalékelőleg kifizetése, valamint a **CÉG** által visszafizetett összeg felhasználása során kifejtett magatartásaival az alperes a kereseti kérelmében meghatározott mértékben csökkentette az adós vagyonát.

Az alperes az elsődleges kereset tekintetében a per megszüntetését arra hivatkozással kérte, hogy a felperes követelése a felszámolási eljárás befejezéséig időelőtti.

A másodlagos kereseti kérelem elutasítását pedig azért kérte, mert álláspontja szerint az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete 2010. október 18. napján nem állt fenn. Vitatta azt is, hogy a hitelezői érdekeket sértő magatartást tanúsított volna.

Az elsőfokú bíróság a pert a felperes elsődleges kereseti kérelme vonatkozásában 2015. február 9. napján keltezett számú végzésével - a felperes keresettől elállása miatt - megszüntette.

Az elsőfokú bíróság 44. sorszámú ítéletével a felperes módosított kereseti kérelmének helyt adott és megállapította, hogy az alperes mint az adós vezető tisztségviselője az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezése után az ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el és ezáltal az adós vagyona 8 402 625 Ft-tal csökkent, valamint kötelezte az alperest a felperes perköltségének a megfizetésére is.

A döntését azzal indokolta, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete - figyelemmel **SZ.ZS.** aggálymentes szakértői véleményére is - már 2010. október 18. napján fennállt. Az alperes ezt követően tanúsított magatartásai (a 2 200 000 Ft-os osztalékelőleg saját magának történő kifizetése, valamint a **CÉG** által visszafizetett 11 900 000 Ft-nak a **KFT.** részére történő átadása) olyan tevékenységeknek minősülnek, amelyek nem feleltek meg a vezető tisztségviselővel szemben a Gt. 30. §-ának (3) bekezdésében előírt kötelezettségeknek. Az alperes ugyanis a felperes jogerős bírósági határozaton alapuló követelése helyett az idegen ingatlanon végzett beruházásra fizette ki az adós összes készpénz vagyonát, ezt a beruházást a cég eszközei között nem is szerepeltette, ezért a 11 200 000 Ft összegű ráfordítás teljes mértékben ellentételezés nélkül maradt.

Megállapította továbbá, hogy az osztalékelőleg kifizetésének a feltételei sem álltak fenn, mivel a közbenső mérleg nem az adós valós pénzügyi adatait tartalmazta.

Kiemelte, hogy az alperes e magatartásaival okozati összefüggésben az adós vagyona 13 400 000 Ft-tal csökkent, azonban mivel a felperes keresete 8 402 625 Ft vagyonsökkenés megállapítására irányult, a Pp. 3. §-ának (2) bekezdése alapján a felperes kereseti kérelmében meghatározott összegben állapította csak meg az alperes felelősségét a Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdése alapján.

Rámutatott, hogy a **SZ.ZS.** igazságügyi szakértő által a polgári peres eljárással párhuzamosan folyamatban lévő büntetőeljárásban elkészített szakvéleményének a perben történő felhasználása nem volt ellentétes a Pp. szabályaival. A Pp. 3. §-ának (5) bekezdése értelmében ugyanis szabad bizonyítási rendszer érvényesül, ezért a más eljárásban szerzett szakértői vélemény is felhasználható bizonyítékként. **SZ.ZS.** szakértői véleménye ismertetésre került a peres eljárásban, a szakértőt a bíróság személyesen is meghallgatta, szakvéleménye kapcsán lehetővé téve kontradiktórius eljárás keretén belül a felek számára kérdések, észrevételek előterjesztését.

Utalt arra is, hogy a felperes hivatkozásával szemben a Cstv. 33/A. §-ának (3) bekezdése szerinti vélelem azért nem volt alkalmazható, mert az alperes a Cstv. 33/A. §-a (1) bekezdésének a)-d) pontjai szerinti kötelezettségének eleget tett. A vélelem ugyanis arra az esetre nem vonatkozik, ha az alperes által elkészített éves beszámoló tartalma nem felel meg „A számvitelről” szóló 2000. évi C. törvény (Számv.tv.) 4. §-ának (2) bekezdése szerinti valódiság elvének.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben annak a megváltoztatását, a felperes keresetének az elutasítását és első- és másodfokú perköltségében való marasztalását kérte.

Állította, hogy az adós 2010. október 18. napján nem volt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben, az elsőfokú ítélet ezzel kapcsolatos megállapításai nem helytállóak. A felperes követelése csak a jogerős bírósági határozattal került megítélésére és az csak azt követően vált esedékessé, így a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet megítélésénél az elsőfokú határozat még nem vehető figyelembe. Fenntartotta azt a nyilatkozatát, hogy a nyomozóhatóság által szerzett szakértői vélemény nem használható fel a polgári perben. Ezért kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a **SZ.ZS.** szakértő által a büntetőeljárásban készített szakértői véleményt elfogadta az ítélezése alapjául. Álláspontja szerint emellett a szakvélemény logikailag is aggályos, mivel a tényállást úgy állítja be, mint ha az adósnak a **KFT.**-vel és a **CÉG** cégekkel szemben is egyidejűleg állt volna fenn tartozása. A szakértői vélemény sérti az Számv.tv. 40. §-ának (4) bekezdésében, valamint a 42. §-ának (1) bekezdésében írt rendelkezéseket is, ezért sem vehetők figyelembe a megállapításai. Hivatkozott arra is, hogy ezt a szakértői véleményt a nyomozóhatóság más tényállás és más ok tisztázása miatt, annak megállapítása érdekében szerezte be, hogy az alperessel szemben közölt gyanúsításban meghatározott törvényi tényállások megvalósultak-e. A polgári peres eljárásban ezzel szemben más tényállást kell vizsgálnia a bíróságnak, ebből

pedig az következik, hogy a megjelölt szakvélemény nem szolgálhatott volna az elsőfokú bíróság ítéletének az alapjául.

Sérlemelte, hogy az elsőfokú bíróság a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróságon a .../29. számú peres eljárásban az adós védekezésének tartalmi hiányosságait az alperes terhére értékelte, holott az az adós jogi képviselője tevékenységének a minőségét jellemezte csupán.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségében való marasztalását kérte. Állította, hogy az elsőfokú bíróság - a büntetőeljárásban szerzett szakértői véleményt is figyelembevéve - a jogszabályoknak megfelelően a Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdése alapján megalapozottan állapította meg az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének kezdő időpontját. Kiemelte, hogy az alperesnek lehetősége lett volna a Pp. 182. §-a (3) bekezdésének második mondata alapján más szakértő kirendelését indítványozni, melyet azonban nem tett meg.

Kiemelte, az alperes tisztában volt azzal, hogy az adós jogalap nélkül tartja birtokában a hőkamerát, valamint azzal is, hogy a használati díj fizetéséről rendelkező elsőfokú ítéletben foglalt kötelezettségeinek az adós nem fog tudni eleget tenni, mert nem lesz olyan bevétele, amelyből ezt a tartozást kifizethetné. Ezt a tényállítást az alperes személyes nyilatkozata is alátámasztotta (8. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal).

A fellebbezés nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásához releváns tények és körülmények tekintetében a peres felek bizonyítási indítványainak megfelelően - eljárási szabálysértés nélkül - lefolytatta a bizonyítási eljárást, a tényállást a fizetéseképtelenség kezdő időpontja kivételével helyesen állapította meg és érdemben helytálló jogi következtetésre jutott.

A Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdése szerinti felelősség megállapítása körében elsődlegesen a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet kezdő időpontját kellett az ítéletábrának is megállapítania.

Arra helyesen hivatkozott az alperes a fellebbezésében, hogy a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 2010. október 18. napján meghozott .../26. számú ítéletében meghatározott összeg a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet megállapítása tekintetében nem vehető figyelembe, mivel az alapján az adósnak - az ítélet jogerejének hiányában - fizetési kötelezettsége még nem keletkezett.

A 30. sorszám alatt szerzett, **SZ.ZS.** könyvszakértő által készített szakértői vélemény 9. oldal második bekezdése is azt tartalmazza, hogy a Számv.tv. 12. §-ának (1) bekezdése alapján a felperes javára megítélt követelést az adós számviteli nyilvántartásában az ítélet jogerőre emelkedésének a napjával kell beállítani. A másodfokú bíróság ítélete 2011. május 12. napján keltezett, az adós könyvviteli nyilvántartásában ezért a felperes követelését először a 2011. évi éves beszámolójában kellett volna szerepeltetni. Az adós 2010. évi éves beszámolója szerint (7/F/1/3.), 2010. december 31. napján az adós pénzeszköze 211 000

Ft volt, míg a rövid lejáratú kötelezettségei 180 000 Ft-ot tettek ki, ezért a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzete ekkor még nem volt megállapítható. Azt követően azonban, hogy a felperes követelése a jogerős ítéletben meghatározott határidő lejártát követően 2011. májusában esedékessé vált, az egyéb adatokat is figyelembe véve már megállapítható, hogy az adós fizetése képtelenséggel fenyegető helyzetben volt. Ezt a tényt egyebekben az alperes személyes nyilatkozatával is megerősítette (8. jegyzőkönyv 2. oldal), amelyben elismerte, hogy az ítélet jogerőre emelkedésekor már látható volt, hogy az adós nem fogja tudni ezt a tartozást megfizetni.

Az ítélet tábla megállapítása szerint a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet kezdő időpontját követően végzett alperesi tevékenységek (az osztalék elölleg, illetve a **KFT.** részére vállalkozói díj kifizetése) olyan magatartások voltak, amelyeket az elsőfokú bíróság helyesen minősített a Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdése szerinti felelősség megállapításának alapjául szolgáló tevékenységeknek. Az elsőfokú bíróság azt is részletesen kifejtette, hogy ezek a tevékenységek miért nem a hitelezői érdekek elsődlegességét szolgálták, az ítélet tábla pedig egyetért ezzel az indokkal, ezért szükségtelennek tartja azok megismétlését.

Kiemeli az ítélet tábla, hogy a **KFT.** részére a **CÉG** cég által visszafizetett előleg olyan időpontban került kifizetésre, amikor az adóssal szemben már a felperes, illetve az állami adóhatóság is végrehajtási eljárást kezdeményezett, valamint a **KFT.** és az adós között 2010. augusztus 10. napján megkötött vállalkozási szerződés alapján a vállalkozói díj megfizetése még nem is vált esedékessé (42. sorszám alatti iratok).

Alapvetően hivatkozott az alperes arra is, hogy az elsőfokú bíróság jogszabálysértően tette a peres eljárás anyagává **SZ.ZS.** szakértő által a büntetőeljárásban készített igazságügyi szakértői véleményt. Az ítélet tábla egyetért az elsőfokú bíróságnak a szakvélemény felhasználhatóságával kapcsolatos megállapításával, az ugyanis megfelel a más eljárásban beszerzett szakértői vélemény bizonyítékként való figyelembevétele tárgyában kialakult bírósági gyakorlatnak. Ez ugyanis kialakította azokat a követelményeket, amelyek teljesülése esetén elismeri a más eljárásban beszerzett szakvélemények perbeli felhasználhatóságát. Ezeknek a követelményeknek az elsőfokú bíróság az eljárása során eleget (is) tett, a szakértői vélemény azonos szakkérdés eldöntésére vonatkozott, azt a bíróság a tárgyalás anyagává tette, a felek megismerhették, kérdéseket tehettek fel a szakértőnek (BDT2006.1483.). A peres eljárásban az elsőfokú bíróság meg is hallgatta **SZ.ZS.** szakértőt (43. jegyzőkönyv 2-3. oldal), aki a büntetőeljárásban készített szakértői véleményével kapcsolatos 32. sorszám alatti alperesi észrevételekre is érdemben nyilatkozott. A bíróságok számára a Pp. 2. §-ának (3) bekezdésében előírt ésszerű határidőn belül történő befejezés követelményével lenne alapvetően ellentétes egy olyan joggyakorlat, ha az azonos tényállás mellett, de más eljárásban beszerzett szakértői vélemény a perben szakvéleményként nem lenne felhasználható az egyéb eljárási szabályok betartása mellett.

Az ítélet tábla egyetértett az elsőfokú bíróságnak azzal a megállapításával is, hogy a szakértői vélemény aggálymentes, a per egyéb adataival összhangban álló megállapításokat tartalmaz, azok a logikai ellentmondások, melyekre az alperes

hivatkozott, nem lelhetők fel benne, az alperes pedig további szakértői bizonyítást nem indítványozott.

Mindezek alapján az ítélet tábla - az indokolásbeli pontosítással - az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért az ítélet tábla a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján az alperest kötelezte a felperes számára a másodfokú eljárásban felmerült ügyvédi munkadíjból eredő perköltsége megfizetésére, melynek összegét a Pp. 79. §-ának (1) bekezdése alapján hivatalból határozta meg „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (3) és (5) bekezdései, valamint 4/A. §-ai alapján. Az ítélet tábla figyelemmel volt a Kúria 1/2013. Polgári jogegységi határozatában foglaltakra is, amely szerint a megállapítási per meg nem határozható pertárgy értékűnek minősül.

A per tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán az alperes köteles az állam által előlegezett és „Az illetékekről” szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. §-a (3) bekezdésének c) pontja és 46. §-ának (1) bekezdése alapján megállapított illeték megfizetésére az Itv. 74. §-ának (3) bekezdése szerint alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése, valamint 15. §-ának (1) és (3) bekezdései alapján.

Debrecen, 2015. szeptember 2.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit sk. a tanács elnöke, Dr. Dzsula Marianna sk. előadó bíró, Dr. Szűcs Lajos sk. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -